

המסמר מבית אבא

שוודיה

שלושה בנים היו במשפחת האיכר העני, מרטי, פטר וסוון. ובשנת בצורת אחת כשהשדה לא הניב יבול אמר אבא: "אצלנו יותר פיות מאשר פרוסות לחם. תצטרכו אתם, בנים, לצאת לעבודה אצל אחרים."
אמא דאגה:
"מרטי ופטר כבר גדולים ויוכלו למצוא עבודה מתאימה" אמרה "אבל סוון ילך לאבוד. הוא עוד צעיר מדי. ראה כמה שהוא רזה, איך הוא יוכל לעבוד? שילך לרעות את העדר."
אך סוון אמר:
"אל תדאגי אמא, אמצא לי עבודה מתאימה. תני לי

ללכת!"

ובסוף אמא השתכנעה ושלושת הבנים התכוננו ללכת.

הבכור מרטי אמר:

"אקח את המעיל הישן של אבא. הוא ממילא יושב בבית והמעיל לא נחוץ לו."

"ואני אקח את הסיר של אמא" אמר פטר "ממילא אין מה לבשל בו. אולי אמכור אותו ואוכל לחיות עד שארוויח בעבודה."

הוא הוריד את הסיר מהמדף ושם אותו על ראשו כמו כובע.

"ולסוון לא נשאר דבר" נאנחה אמא.

"אני, אמא, אקח למזכרת את המסמר. זה שעליו ניתלה המעיל שלי כשאני הולך לישון" אמר סוון והוא הוציא מהקיר את המסמר, עטף אותו

בהתחלה. אך זה לא היה דוב אלא איכר שהסתובב סביב העגלה שלו.

"אולי תעזור לי, נערי" אמר האיכר "הגלגל נפל מהציר ואינני מצליח להתקין אותו. כך לא אגיע עד הנפחייה."

"יש לי מסמר ואוכל לתקין אותו במקום פין. אבל אני נותן לך אותו רק בהשאלה. הוא יקר לי. זה

בסמרטוט ושם בכיס.

"איזה ילד מוזר" צחקקו האחים הגדולים "איזה רעיון – לסחוב אתו מסמר חלוד. מה תעשה בו?" "אולי יועיל לי במשהו, מי יודע?" ענה הנער. ובנפשו היה שמח, כאילו לקח לא מסמר, אלא גוש זהב.

בדמעות נפרדה אמא מהבנים, וסוון עדיין נפנף לה זמן רב בכובעו. הבנים הלכו ביחד ועצרו בפרשת הדרכים.

"פטר ואני נלך ביחד" אמר האח הבכור "ואתה אל תלך אחרינו!"

"אז שלום, אחים. שהמזל יהיה אתכם. נקווה שנפגש בקרוב" אמר סוון ועלה על הדרך הצדדית. הוא הלך זמן מה עד ששמע רעשים מוזרים בהמשך הדרך. "אולי זה דוב?" נבהל קצת

יבריא. אאכיל אתך לשובע
וגם תקבל כמה פרוטות
עבור העבודה."

וכך סוון נשאר אצל הנפח.
תוך זמן קצר הנפח ראה
שסוון הוא נער נבון

והתחיל להראות לו כמה
סודות מקצועיים. לא עבר

זמן רב וסוון ידע כבר לייצר דברים אחדים במו ידיו.
אבל בנו של הנפח הבריא כעבור כחודש והנפח לא
יכול היה להחזיק בסוון. הוא נתן לו שכר העבודה
וסוון הלך הלאה.

הוא הלך במצב רוח טוב, זמזם שיר שקט תוך
הליכה ואחרי זמן מה ראה בית העומד סמוך לדרך.
על הסף עמד אדם קטן וממושקף, שהתכופף מעל

מסמר מבית אבא."

האיכר צחק:

"אתה משעשע, נערי! תקבל את המסמר שלך

בחזרה כשרק נגיע לנפחייה."

יחד עם סוון התקין האיכר את הגלגל, הם עלו על
העגלה ונסעו.

כשהגיעו לנפחייה סוון קיבל את המסמר בחזרה
מהאיכר, ניקה אותו ושם בכיס.

זו הייתה לו הפעם הראשונה שראה נפחייה והכל
שם מצא חן בעיניו.

"שמח כאן! פטישים דופקים, המפוח נושף, ממש

כמו מוסיקה. הייתי רוצה להיות נפח!"

"אל תצחיק אותי, נערי" אמר הנפח "בפטיש כבד

כזה לא תוכל להכות! זה לא משחק. אבל אם

תרצה, תוכל להפעיל את המפוח עד שהבן שלי

ספסל והבריח מעיל שנחשם. על צווארו תלויים היו מספרים, סימן ברור שזה חייט. אבל המעיל שהבריח זז כל הזמן על הספסל ופעם אפילו נפל על הארץ. "היית צריך לתלות את המעיל, בעל הבית" קרא סוון לחייט. "אל תלמד אותי, ילד" ענה החייט "אני יודע טוב יותר איך לעבוד." אבל סוון לא נעלב. הוא הוציא את המסמר שלו, ותקע אותו במזוזת הדלת. החייט חייך, יישר את גבו, תלה את המעיל וניקה אותו בנוחיות. אחר כך הזמין את סוון הביתה ואמר לאשתו לתת לסוון לחם עם חלב. סוון אכל ברצון. הוא היה רעב מהדרך, ואחר כך הודה יפה לבעלת הבית. הנימוסים שלו נראו מאוד לאישה.

"קח את הנער כשוליה" אמרה לבעלה. "אשמח להישאר אצלכם" אמר סוון "אך במקצועי אני נפח."

החייט הביט עליו מראש עד רגל וצחק בקול. "אתה נפח גדול!" אמר "לא, עבודת פטיש לא בשבילך, נערי. ואולי תרצה ללמוד תפירה?" "אנסה" ענה

סוון.

וסוון נשאר אצל החייט ולמד לתפור. אך אחרי חודשים אחדים החייט נפטר וסוון נאלץ לצאת שוב

לדרך. הוא שלף את המסמר שלו ממצוזת הדלת והמשיך ללכת. הוא הגיע לכפר קטן. ליד אחד הבתים אישה זקנה תלתה על חבל לבנים לייבוש. אך כשסוון עבר התחיל לרדת גשם ונשבה רוח חזקה. החבל נשמט מהעמוד והזקנה רק בקושי הספיקה להחזיק אותו כדי שהכביסה לא תיפול על הארץ.

"המסמר הארוך!" קללה הזקנה "כבר פעמיים נשבר."

"אעזור לך, סבתא" אמר סוון ומהר הוציא את המסמר שלו, תקע אותו בעמוד וקשר את החבל עליו. "רק אחר כך תחזירי לי את המסמר. זו הרי מזכרת מבית אבא שלי."

וסוון עזר לזקנה להוריד מהחבל את כל הכביסה ולהכניס הביתה. בבית ישב סנדלר מסמרר סוליה

לנעל. סוון נעמד בדלת והסתכל על עבודת האיש.

"אני נפח וחייט אבל לתקן נעליים איני יודע!" אמר.

"אל תדבר שטויות! איזה נפח, איזה חייט אתה? אתה סתם נער משעשע! נו, אם תרצה תוכל ללמד אצל מקצוע סנדלרות."

וסוון נשאר אצל הסנדלר. נכון, הוא נאלץ לישון בעליית גג, אך הקיץ היה חמים ושם לא היה לו קר בלילות.

הסנדלר נהנה מהנער הזריז והחרוץ. מהר מאוד למד סוון לא רק לתקן נעליים ישנות, אך גם לתפור חדשות. בכסף שהרוויח אצל הנפח והחייט קנה קצת עור ותפר זוג נעליים לאמא שלו. ובסתיו נפרד ממשפחת הסנדלר, קיבל תשלום על עבודתו ויצא בדרך הביתה.

הוא עבר בעיר והזדמן לשוק. כשהסתובב בין

"אין דבר, אמא" אמרו הבנים "באביב נשכיר את
עצמנו לעבודת
שדה.."

ופתאום נפתחה
הדלת. על הסף עמד
האח הקטן.
"ערב טוב, משפחה!
הנה חזרתי" קרא סוון
בשמחה "אבא, הנה
המעיל שלך ולך,

אמא, הסיר האהוב שלך וגם זוג נעליים שתפרתי
בעצמי! וכאן גם הכסף שהרווחתי. עכשיו אני נפח
וחייט וגם סנדלר ואוכל להרוויח הרבה כסף! והנה
גם המסמר שלנו! הוא עזר לי בכל מקום."
וסוון תקע את המסמר במקום הישן.

הדוכנים של חפצים ישנים ראה פתאום מעיל מוכר,
המעיל של אבא, שהאח הבכור לקח אתו לדרך.
סימן שמרטי לא נהל הצלחה ונאלץ למכור את
המעיל כדי להתקיים. סוון קנה את המעיל והמשיך
הלאה. בדוכן אחר הוא ראה סיר מבריק בשמש.
הוא בדק אותו היטב ומצא בו שריטה מוכרת. זו
הייתה שריטה שהוא, סוון, עשה בעצמו עוד בהיותו
ילד קטן. אז זה היה הסיר של אמא שלו! סוון שמח,
קנה גם את הסיר הזה והמשיך הביתה. עוד מעט
והוא הגיע לכפרו.

מרחוק ראה אש הבוערת בתנור בבית הוריו. שום
אור אחר לא דלק. אבא ואמא ישבו ליד השולחן עם
שני בניהם הגדולים, מרטי ופטר בבגדים מרופטים.
"ילדים מסכנים" אמרה אמא "סבלתם רעב ומחסור
ולא הרווחתם דבר."